

Spoorloos

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Garry Disher

Spoorloos

Vertaald door Iris Bol
en Marcel Rouwé

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6085 5

© 2021 Garry Disher

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Iris Bol en Marcel Rouwé

Oorspronkelijke titel *The Way It Is Now*

Oorspronkelijke uitgever Text Publishing

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Silas Manhood/Trevillion Images

Foto auteur © Darren James

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Selma en Jonathan

JANUARI 2000

I

Op een maandag in januari, in de derde week van de nieuwe eeuw, reed Charlie Deravin naar zijn voormalig ouderlijk huis om zijn surfplanken op te halen. Het was zijn bedoeling heel even naar binnen te gaan en daarna weer snel te vertrekken, maar hij trapte op de rem toen hij het TE KOOP-bord zag in de verdorde voortuin op de kruising van Bass Street en Tidepool Street. Midden op de weg liet hij de motor stationair draaien, terwijl hij een vreemde pijn in zijn borstkas voelde. Het was dus echt waar. Het was geen abstract idee meer. De letters op het bord waren met de hand geschilderd, alsof zijn ouweheer hoopte dat niemand het aanbod serieus zou nemen, maar de aankondiging stond er en kon door iedereen worden gelezen.

Alles kantelde voor Charlie. Definities gingen verloren of veranderden van betekenis. De verroeste dakgoten, rottende raamkozijnen en bloemvormige korstmossen op het dak waren hem nooit eerder opgevallen. Het was geen huis of thuis meer, en zelfs als houten strandhuis stelde het nauwelijks nog iets voor. De potten met geraniums van zijn moeder stonden niet meer op de veranda. En ook zijn vader, die roerloos toekeek vanuit een ligstoel, was veranderd.

Charlie reed zijn Subaru de oprit op, stapte uit en rechtte zijn

rug. Hij kon de lagergelegen zee horen, waar Tidepool doodliep en overging in een pad dat eerst tussen theebomen door kronkelde en uiteindelijk op het strand uitkwam. Hij rook de zee, hoorde de meeuwen en voelde allerlei gecompliceerde gevoelens.

Hij wong zich langs de zijkant van zijn vaders Holden, waarbij zijn T-shirt even bleef haken aan de woekerende struiken langs de oprit, waarna hij half struikelend zichtbaar werd.

‘Pa.’

‘Jongen.’

‘Ik had verwacht dat je op je werk zou zijn,’ zei Charlie.

Onder de schaduw van het verandadak keek hoofdresearcheur Rhys Deravin naar Charlie, waarbij hij niet alleen gebukt leek te gaan onder zijn aanstaande scheiding, maar ook onder een diepgewortelde teleurstelling dat hij alweer een leugen moest slikken, ditmaal een die door zijn zoon werd opgedist.

Oké dan, dacht Charlie. Hij liep het gazon over, werd kortstondig verblind door een schittering van zonlicht en ging toen in een ligstoel tegenover zijn vader zitten. Een mok thee stond te dampen op het deksel van de gebutste legerkist die tussen hen in stond, de vergaarbak van alle strandschoenen, zwemvliezen en teenslippers van het gezin.

‘Goeie rit gehad?’

Charlie hoorde de andere vragen: ben je expres op maandagochtend gekomen in de hoop dat ik aan het werk zou zijn? Ga je straks ook bij je moeder langs? Is Liam met je meegekomen? Enzovoort.

‘Ik mag niet mopperen.’

Zijn vader, even afgeleid door een auto die ratelend door Bass Street reed en een kleine stofwolk opwierp, pakte verstrooid zijn thee. Hij nam een slok, zette de mok terug op de legerkist en sloeg zijn benen over elkaar. Magere, gebruikte, pezige benen

als van een strandjutter; fietsersbenen die uit een gerafelde korte broek staken. Rhys Deravin zat altijd vol opgekropte energie die elk moment tot uitbarsting leek te kunnen komen. Lichamelijke én geestelijke energie. Hij was vermaard als boevenvanger, maar bepaald niet als echtgenoot of vader. Nog altijd een knappe verschijning, zelfs nu hij de vijftig naderde.

Hij stond op en gooide de rest van zijn thee op het gazon. ‘Nou, dan laat ik je je gang maar gaan.’

‘Pa...’

‘Heb je geen aanhanger meegebracht?’

‘Ik kom alleen de surfplanken maar halen. Met de imperiaal red ik het wel.’

‘En je bed en je klerenkast dan?’ vroeg zijn vader een beetje hulpeloos.

Charlie verstijfde. ‘Die zijn voor het Leger des Heils, dacht ik zo.’

Het was bijna een kantelpunt. Zijn vader spande zijn spieren, herpakte zich en zei: ‘Dat regel je zelf maar, dat ga ik niet voor je doen.’ Hij beende door de hordeur naar binnen, maar kwam meteen weer naar buiten. ‘Ik kom er zo niet uit, je moet je auto verplaatsen.’

‘Doe ik.’

In de tijd die Charlie nodig had om achteruit te rijden en de auto ergens te parkeren waar hij het verkeer niet zou hinderen – voor zover er verkeer was in Menlo Beach – had zijn vader zich omgekleed in een lange broek, gepoetste schoenen, een overhemd met korte mouwen en een stropdas. Hij zette net een aktetas op de passagiersstoel en knikte Charlie bij wijze van afscheid toe vanachter het stuur van zijn auto.

Charlie knikte terug en voelde een deel van de spanning wegebben.

Hij vroeg zich af of een leven – of levens – kon worden teruggebracht tot één huis.

Hoewel zijn surfplanken op een rek in de tuinschuur stonden, deed hij de voordeur open en ging het huis binnen omdat hij het gevoel van zich af wilde schudden dat hij losraakte van zijn kindertijd. Hij liep meteen door naar de woonkamer, een grote ruimte met aan één kant een keuken, die toegang gaf tot een gang met een knik erin, waar alle andere kamers aan lagen: zijn slaapkamer, die van Liam en die van hun ouders; een badkamer en een wasruimte waren bij de achterdeur. Allemaal hokkerig.

Hij schrok van de aanblik van de vrijwel lege woonkamer. Aan weerszijden van de salontafel, die zijn moeder duidelijk niet had gewild, stonden alleen twee niet bij elkaar passende leunstoelen uit de kringloopwinkel. Op de boekenplanken aan de achterste muur stonden wat spaarzame boeken: encyclopedieën, Tom Clancy, zeilershandboeken, biografieën over cricketers en surfers. Ook die had Charlies moeder niet gewild. Waar vroeger de eettafel had gestaan, stond nu een kaarttafel met een stoel met rechte rugleuning voor een kom cornflakes die bijna helemaal was leeggegeten en een glas met een laagje bezinksel van sinaasappelsap op de bodem.

Charlie spoelde de kom en het glas om bij de gootsteen in de keuken, alsof hij zich wilde vastklampen aan een tastbaar heiden. Zo is het nu, dacht hij. In het leven van hen allemaal waren barsten ontstaan die slechts provisorisch waren hersteld. Geen wonder dat zijn vader hier tegenwoordig zelden verbleef en zijn tijd het liefst verdeelde tussen zijn werk en die feeks van hem uit Prahran. ‘Feeks’ was Liams woord, vanwege de alliteratie met Fay. Maar Charlie mocht haar wel. Zij had niet geprobeerd om indruk op hem te maken. Zij beschouwde hem gewoon als de zoon van haar vent.

Wat dacht zij eigenlijk van Tidepool Street 5? Was ze hier ooit geweest? Charlie liep naar de grote slaapkamer en daarna naar de badkamer, op zoek naar aanwijzingen dat ze hier weleens logeerde. Die vond hij echter niet. Misschien was ze hier nooit geweest. Misschien had ze geen zin om met Rhys Deravin te slapen op een matras vol geschiedenis.

Charlie stak zijn hoofd even om het hoekje van Liams kamer; die was leeg, op vier vegen van kleefgum aan een van de muren na. Ten slotte zijn eigen kamer: de kleinste, omdat hij de jongste zoon was. Hij zou het Leger des Heils bellen om zijn bed, matras, klerenkast en nachtkastje op te halen, maar zijn tennistrofeeën en de klassenfoto van 1999, waarop de politiecommissaris hem de hand schudde op het terrein van de politieacademie, waren hem totaal ontschoten. Hij haalde ze van de plank, legde ze in de auto en kwam toen terug om de klerenkast en de laden te controleren, in de verwachting nog een oud concertkaartje of een muntje van vijf cent aan te zullen treffen.

Niets.

De vaste telefoon ging voordat hij tijd had om het huis af te sluiten en zijn surfplanken op te halen. Hij dacht: Jess, pa, een collega van pa, Liam of ma. De telefoon, een lichtgroen overblijfsel uit de jaren zeventig, stond op het keukenbankje naast een mand met rekeningen, kwitanties, enveloppen, sleutels en een tube zonnebrandcrème.

‘Met het huis van Rhys Deravin. U spreekt met Charlie.’

‘Met mij.’

‘Dag, schat.’

‘Verdrietig?’

‘Een beetje.’ Charlie liet een stilte vallen. Ze verdiende meer.

‘Het is een beetje onwerkelijk.’

‘Herinneringen?’

‘Herinneringen en leemten,’ zei Charlie, en hij zweeg opnieuw.

Zijn vrouw wachtte even, begon te lachen en zei toen luchtig: ‘Dat is nou typisch Charlie: af en toe kletst hij je echt de oren van het hoofd.’

Na twee jaar huwelijk ging het soms zo tussen hen. Eigenlijk best vaak. De verwijten waren eerder teder dan scherp. Voorlopig, tenminste.

‘Het huis ziet er een beetje troosteloos uit,’ zei Charlie.

‘Lieverd, ik wou dat ik daar bij je kon zijn. Em wil je even gedag zeggen. Zeg eens “dag” tegen papa.’

Charlie zag zijn dochtertje voor zich in de armen van zijn vrouw en hij hoorde een paar van haar zachte, ademloze plopgeluiden en gemompel, en toen hij ‘Dag poppie’ zei, volgde er een stilte. Misschien had ze zijn stem herkend en vroeg ze zich af wat hij in de hoorn van de telefoon deed. Dat vond hij een grappig idee.

Toen zei Jess iets over een vieze luiert, en nadat ze afscheid van elkaar hadden genomen, had Charlie, die heen en weer werd getrokken tussen het toen en nu in zijn leven, behoefte aan wat frisse lucht.

Op weg naar buiten werd zijn aandacht getrokken door een geopende envelop waar *Rapport Asbestinspectie* op was gekrabbeld in het ongeduldige handschrift van zijn vader.

Het rapport bestond uit vijf pagina’s vol koppen en dicht opeengepropte letters waarin werd bevestigd dat de gevelplaten van Tidepool Street 5 asbest bevatten. Nou, dat wisten ze al. Menlo Beach was een strandplaatsje op een schiereiland dat bestond uit in de jaren dertig van de vorige eeuw gebouwde, pretentieloze huisjes aan smalle, elkaar kruisende onverharde wegen vol gaten. De helft van de huizen op dit vlakke terrein was opgetrokken uit vezelcement. Toen zijn vader en diens kameraden eind jaren zeventig waren begonnen vakantie- en weekendhuisjes te kopen, die later hun gezinswoningen waren

geworden, konden ze voor een appel en een ei worden gekocht. Zes dienders aan tien kleine straatjes. Luidruchtige, woeste mannen die spannende dingen deden met de kinderen en hen aan het lachen maakten. En een paar vertwijfelde, uit hetzelfde hardhout gesneden echtgenotes die daar niet in slaagden. Er waren barbecuefeestjes waarop de drank rijkelijk vloeide, cricketwedstrijdjes op het strand en worstelpartijtjes op het gazon. Zeilen, surfen en de heuvel 'Arthurs Seat' op en af fietsen. Uitbundige mannen die je 'lafaard' noemden en je uitputten. Mannen met een flamboyant karakter en een duistere intensiteit als je ze trof op een onbewaakt moment. Een broederschap die inmiddels vrijwel helemaal uiteen was gevallen. De echtgenotes waren als eersten vertrokken, toen de kinderen nog klein waren. Charlies moeder was de laatste geweest, en zij had gewacht tot haar zoons volwassen waren – of tot haar man het had aangelegd met een ander.

Charlie schoof het rapport terug in de envelop. Dat was ongetwijfeld zijn moeders idee geweest: doen wat juist was, potentiële kopers erop attenderen. Voorkomen dat er in de toekomst een rechtszaak werd aangespannen, mocht een doe-het-zelver in het vezelcement gaan boren en een hap asbeststof inademen. Tegenwoordig trokken welgestelde werkende mensen naar de huizen op het vlakke terrein, nu op alle naburige kavels op de rotsen voorstedelijke kastelen waren verrezen die hun best deden om tussen de pijnbomen door een glimp van de zee op te vangen. Dat soort mensen zou dit huisje op de kop tikken, het huis waar Charlie zijn kindertijd had doorgebracht. Ze zouden het slopen en er een kubistische natte droom, opgetrokken uit hout en glas, voor in de plaats zetten.

Afwezig en uit zijn doen, met het voorgevoel dat er een grote ramp op komst was, sloot Charlie het huis af en haalde zijn surfplanken uit het tuinschuurtje. In de heerlijke gloed van de

welwillende zon bond hij ze op de imperiaal. Hij rook de zilte zeelucht en hoorde de branding op het strand slaan. Hij had naar het huis van zijn moeder in Swanage willen rijden, een ritje van vijf minuten. Maar verdomme, vandaag was het niet al te heet en er stond ook niet veel wind. Hij kon er net zo goed naartoe lopen, door het vertrouwde landschap van de zomers uit zijn jeugd. Daar zou hij nog geen uur over doen.

2

Halverwege de windstille ochtend liep Charlie door Tidepool Street: zes dicht bijeenstaande huizen achter eucalyptusbomen en struiken. Terwijl zijn sneakers op het grind knarsten, ontweek hij gaten in de weg en stak het pad over dat naar de kliffen liep. Met zijn hoofd omlaag dook hij tussen de theebomen door, tot hij ten slotte de trap van spoorbielzen af liep die naar het strand leidde. Onderaan was een kleine draadomheining, en op een van de vurenhouten palen lag een versleten roze kindersandaaltje, dat niemand ooit zou komen opeisen.

Hij liep het strand op en bleef even staan. Het was vloed, de zee was kalm en de branding klotste nauwelijks. Kinderen spat-terden en waggelden met emmertjes alsof hun eerste schooldag niet in het verschiet lag.

‘Charlie?’ Opeens doemde Mark Valente op uit het ondiepe water. Druppeltjes zeewater parelden aan zijn borsthaar, zijn dikke buik glansde en zijn zwemshort kleefde aan zijn kruis en reusachtige dijen. Hij kwam het water uit als een man die een snelstromende rivier overstak terwijl hij zijn hoofd schudde om het water uit zijn harige oren te krijgen.

Valente. Rhys Deravins vroegere partner bij Ernstige Delic-ten. Tegenwoordig hoofdbrigadier en hoofd van de recherche in

Rosebud. Hij stapte over het aangespoelde zeewier heen en liep op Charlie af als een onstuitbare beer die de zon blokkeerde, terwijl hij hem een hand ter grootte van een koekenpan toestak.

Charlie schudde de uitgestoken hand. Die was vochtig en greep de zijne kort beet met de kracht van een bankschroef. Er ging een vriendschappelijke uitdaging van uit en Charlie kreeg even het gevoel dat hij weer een kind was met een cricketbat in zijn hand terwijl Valente van de zijlijn naar hem schreeuwde: 'Blijf verdomme naar de bal kijken, Charlie!'

'Dagje vrij?'

Valente schudde zijn hoofd en er vlogen waterdruppels om hen heen. 'Nee, nee. Ik heb dienst van vier uur vanmiddag tot middernacht. Ben je bij je pa geweest?'

Charlie knikte. 'Ik kon hem nog net te pakken krijgen voordat hij naar zijn werk moest.'

'Hij onderzoekt die Securicor-overval,' zei Valente.

'Juist.' Het was op het nieuws geweest – een beveiliging was neergeschoten bij een overval op een geldtransportwagen –, maar Charlie had niet geweten dat zijn vader zich met die zaak bezighield. Hij had nooit iets geweten over de zaken die zijn vader onderzocht; zijn ouweheer had zijn werk op andere manieren mee naar huis genomen.

Valente knipoogde. 'En zo zullen de boosaardigen weklagen en wenen.' Dat was Mark die zijn imitatie van een hel-en-verdoemenisprofeet ten beste gaf, die ze als kinderen zowel verbijssterend als geestig hadden gevonden. Voor zover Charlie wist, had de man nog nooit een kerk vanbinnen gezien.

Valente bekeek hem van top tot teen. 'Heb je je zwembroek bij je?'

'Nee. Ik had ineens zin om naar mijn moeder te wandelen.'

Daar wilde Mark Valente iets over zeggen, maar toen bedacht hij zich. 'Doe haar de groeten van me.'

‘Doe ik.’

Ze schudden elkaar opnieuw de hand. Hij keek Valente na, die met ferme pas de helling naar de trap op liep, waarbij hij lucht, moleculen en spelende kinderen scheidde. Een met water doordrenkte vacht van borsthaar, een kleine kont en een scherp verstand.

Charlie richtte zijn aandacht opnieuw op de onschuldige zee en liet zich tot rust brengen door de langzaam opkomende vloed en de lucht vol leven en belofte. Toen wandelde hij verder naar een rotspunt waar het klif begon en waar grassen en kleine boompjes zich aan de rotswand vastklampten. Borden waarschuwen voor vallend gesteente. Een vrouw op een strandlaken, dat ze had uitgespreid tussen gevallen stenen en banksia's, wuifde naar hem en riep zijn naam, maar hij had geen idee wie ze was. Hij zwaaide terug en volgde het strand, dat in een bocht om een klein stuk water liep dat werd afgeschermd door riffen – veilig zwemwater. Zijn vorderingen bestonden uit een stel sierlijke stappen het zeewier in, waarbij hij de geniepige binnenkomende golfjes ontweek.

Ach, wat kon het hem verdomme ook schelen? Hij trok zijn sneakers en sokken uit en waadde vrolijk door de op het strand slaande golven, waarbij zijn gespetter een contrapunt vormde met het ruisen van het water. Bizar genoeg voelde hij zich op dat moment zowel kalm als euforisch; aan zijn linkerschouder bevond zich een hoge rotswand met pijnbomen en aan zijn rechter een onbegrensde horizon. Hij liep langs een paar sandalen en een strandlaken met de afdruk van een lichaam erin, maar hij zag niemand in het water. Zeewier. Dode kwallen. Kleine, gewone, onbeduidende schelpen. Drijfhout. De onderkant van een bierflesje, mat geworden door de schurende bewegingen van het zand. Meteen nadat hij die in zijn zak had gestopt zag

hij een kluwen vislijn, een zinklood en een vishaak, die hij in zijn zakdoek wikkelde. Verderop, bij het strandpad in Tulum Court, stond een vuilnisbak waar hij de spullen kon weggooiën. Dat deed je automatisch als je hier was opgegroeid, als dit je thuis was.

Na de volgende bocht ging de bergkam met daarop de uit glas en verweerd hout opgetrokken heuvelforten van minstens een miljoen dollar per stuk over in nog een groepje vakantie-huisjes op vlak terrein. Die werden van het strand gescheiden door het voorduin, dat bestond uit een brede strook grassen en vetplanten, die zich ongeveer een meter boven het zand bevond. Daar sloeg een groepje arbeiders palen in het zand, die onderling werden verbonden door een nylon touw. Op een van de palen stond een bord met de tekst: BROEDGEBIED VAN DE ZWARTKOPPLEVIER. NIET BETREDEN A.U.B.

Mevrouw Ehrlich wuifde. Charlie knikte naar haar en liep verder. Halverwege de kleine baai was de inham van een beek en daarna kwam het pad dat omhoogleidde naar Tulum Court en het kampeerterrein. Hij verliet het strand, moeizaam ploeterend over het mulle zand, en gooide de rommel die hij had gevonden in de vuilnisbak.

Daarna keerde hij terug naar het strand. Hij liep weer een bocht om en kwam bij het volgende sikkelvormige familiestrand. Hij passeerde de Balinoe Beach Club voor jachtbezitters en de overblijfselen van de oude aanlegsteiger. Daarna wandelde hij verder naar de lange, vrijwel lege strook strand waar 's ochtends vroeg met renpaarden werd getraind. De wandeling duurde langer dan Charlie had verwacht.

Even later liep hij de derde diender van het oorspronkelijke groepje politiemannen van Menlo Beach tegen het lijf: Noel Saltash. Een magere man met het figuur van een hazewindhond, terwijl Rhys Deravin meer op een pezige kat leek en